

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 595

משכיל לדוד

פרשת שמות

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

סוד תפקידה של הפקידה

"ויאמר משה אל הא-להים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים" (ג. יא).

שתי טענות - לפירושו של רש"י - היו למשה רבינו. מה אני חשוב לדבר עם המלכים, ואף אם חשוב אני, מה זכו ישראל שיעשה להם נס ואוציאם ממצרים.

טענתו השנייה של משה רבינו, תמונה ומפליאה ביותר. השי"ת פונה אליו ומודיע לו שהגיע זמן גאולתן של עם ישראל ממצרים, כהבטחתו לאברהם אבינו בברית בין הבתרים, ומפקידו על כך להוציאם ממצרים. ומשה תמה ושואל הרי אינם זכאים לכך, וכיצד יתרחש הנס. האם לאחר דברים ברורים מאת השי"ת, שקץ הגלות בא ועימו זמן הגאולה, יש מקום לשאלה שכזו?

וביותר קשה; מדוע משה רבינו משתמט בטענות ואמתלאות שונות מלקבל עליו את תפקיד מושיען של ישראל וגואלן. והרי עוד בהיותו במצרים - כשגדל בבית פרעה, נטש את הארמון המלוכה ובז לכל מחמדיו ויצא לשאת בעול אחיו שנאנקו תחת עול מצרים, והיה מעווד אותם ומדבר אל ליבם. ובכל צרתם לו צר, נשא את סיבלם והטה את שכמו לעבוד איתם יחד בעבודת פרך בשדה. וכאשר ראה איש מצרי מכה איש עברי מאחיו, מיד נחלץ לעזרתו תוך סיכון עצמו מחבר פרעה כידוע. וא"כ עכשיו כשאנינה ה' לידו הזדמנות להקל על עם ישראל את עול השיעבוד ולפורקם מגלותם, לכאורה היה לו לשמוח על כך, ולקבל את התפקיד ברצון ושמחה ולהוציא אל הפועל בהקדם האפשרי. ומדוע מתחמק משה רבינו בתואנות שונות - איני חשוב לדבר עם מלכים, ומה זכות יש בידם, ואולי לא יאמינו לי?!

ונראה בביאור הענין, בהקדים מדרש חז"ל (תנחומא שמות כא) עה"פ "וא-להים פקוד יפקוד אתכם והעלה אתכם מזה", סימן היה לישראל כל גואל שיבא בסימן הזה - פקוד פקדתי, הם יודעים שהוא גואל של אמת. שכן אמר להם יוסף וא-להים פקוד יפקוד אתכם. וכן איתא במדרש רבה (שמות פג, יא) עה"פ לך ואספת את זקני ישראל... פקד פקדתי אתכם - אמר לו, מסורת היא בידם מיוסף שבלשון הזה אני גואלם, אמור להם זה הסימן. והנה יש להתבונן מה סימן יש בדבר זה שהגואל האמיתי יגאלם בלשון "פקד פקדתי", והרי סוד זה גלוי וידוע לכל, ואולי יקום גואל שקר ויכריז פקד פקדתי, ומנין יש לישראל לדעת שהוא נשלח ע"י השי"ת לגואלם.

ויש לבאר דלשון "פקידה" היינו זכירה לטובה ולישועה, כמו שנאמר "וה' פקד את שרה", וכן לקמן "פקדתי אתכם ואת העשוי לכם". ובשמשון נאמר (שופטים טו, א) "ויפקוד

מששון את אשתו בגדי עיזים". ובכולם הגם שהיה סיבה למציאות לא טובה, הפקידה באה להשפיע טובה ולהפוך את המציאות מרע לטוב. וכביכול מתעלמים מהסיבה לרע ומתמקדים בעשיית טוב.

וזהו הסימן שהיה בידי עם ישראל, מתי יגאלו כאשר הגואל יבא בסימן "פקד פקדתי", דהיינו כשיהיה "פקוד" מצד עם ישראל, יהיה "פקדתי" מצד השי"ת. וביאור הדברים, כאשר עם ישראל יתאחדו ויפקדו זא"ז לטובה, ויתעלמו מהרע שבזולתם ויתמקדו רק בטוב ואותו ישבחו ויקלסו, אז גם השי"ת - מידה כנגד מידה יתעלם מהעבירות והחסרונות של עם ישראל, ויפקוד אותם בדבר ישועה ורחמים ויגאלם משעבוד מצרים.

ונראה לומר דלכן מסר יעקב סימן זה לבניו ע"י יוסף דוקא, לזרוז שימחל ויסלה לאחיו על מעשה המכירה ויסיר מליבו כל סרך של טינה כלפיהן. שכל גאולתן ממצרים תלויה ב"פקוד" - במידת אחדותן ואהבתן זה לזה, תוך התעלמות מהרע - סיבת הפירוד. ומעתה מבואר ענין הסימן שבדבר. דהיינו בזמן שעם ישראל ישלמו באהבת הזולת להסתכל על מעלת חבריהם ואותה להבליט ולקלס, אז וכשרו לגאולה, והגואל שיבא בשעה ההיא הוא הגואל האמיתי. ומבואר הכפילות בלשון "פקוד יפקוד".

והנה כשנגלה השי"ת למשה רבינו ואומר לו שהגיע הזמן הגאולה, וציווהו להודיע על כך לזקני ישראל ולפרעה, משה רבינו תמה ושואל, הרי עם ישראל עדיין לא הגיעו למעלת "פקוד". שכשהיה משה במצרים יצא לראות בסבל אחיו ולסייע בידם וראה שני אנשים עברים ניצים. וכשהוכיח את הרשע "למה תכה רעך", ענה לו "הלהרגני אתה אומר כאשר הרגת את המצרי, וירא משה ויאמר אכן נודע הדבר". ופירש רש"י - דאג לו על שראה בישראל רשעים דלטורין. אמר, מעתה שמא אינם ראויין ליגאל. "נודע הדבר" שהייתי תמה עליו, מה חטאו ישראל מכל שבעים אומות להיות נרדים בעבודת פרך, אבל רואה אני שהם ראויים לכך.

ומשום כך כששמעו מהשי"ת על כוונתו לגאול את ישראל, שאל מה זכות יש להם ליגאל. הרי יש ביניהם רשעים דלטורין ומדברי לשון הרע, שהלכו וסיפרו לפרעה על משה שהציל את היהודי מיד המצרי והרגו. ואם אין "פקוד" אין "פקדתי", ועדיין לא בא הסימן המסור בידם לגאולת אמת.

ועל זה ענה לו השי"ת שעם ישראל זנחו את דרכם הרעה וראויים ומוכשרים הם לגאולה. ורמז לו על כך במה שציווהו השי"ת להשליך את המטה מידו ונהפך לנחש, להראות למשה ששייך היפוך הטבע ושינוי ההרגלים, שאפי' דומם נהפך לנחש. כך גם עם ישראל חזרו בתשובה ותקנו את מעשיהם.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת שמות י"ט טבת תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	
16:20	16:35	16:38	הדלקת נרות
17:35	17:37	17:38	מוצאי שבת
18:13	18:01	18:05	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

יט - רבי אברהם שמואל בנימין סופר	כב - רבי שמואל הלר
כ - רבי משה בן מימון, הרמב"ם	כג - רבי אברהם פלאגי
כא - רבי מצליח מזוז הי"ד	כד - רבי שלום עראקי
	כה - רבי שלמה מאוז

הקודים שהסיטו פגזים

"כי מן המים משיתיהו"
(שמות ב. י)

זכויות רבות אצורות לעם ישראל, בגין שמירתם ודקדוקם בקיום המצוות. אשריהם ישראל המחפשים ותרים אחר רצון בוראם, בכל מקום שנחלקו בו חכמי ישראל, נכנסים בעובי הקורה ומבקשים לצאת ידי חובת כל השיטות והדעות, לעשות הכל לכתחילה ולא להיכנס למצבים של בדיעבד.

לא יפלא אפוא, שבורא העולם אוצר באוצרותיו את הזכויות הללו, ומשלם לעושי רצונו טבין ותקלין, בעולם הזה ובעולם הבא.

כזה הוא המעשה שלפנינו, אותו סיפר הרה"ג מרדכי נגרי שליט"א, רבה של העיר מעלה אדומים. המעשה אירע בתקופה של טרום מלחמת יום הכיפורים, היה קשה מאוד לחיילי צבא ישראל ששירתו מעבר לגבול המצרי להתקשר מאזור תעלת סואץ לפנים הארץ.

לילה אחד, לקראת אשמורת הבוקר, צלצל הטלפון בבית מרן הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל. על הקו היתה קשרית של גדוד חיילים בדרום. החיילת שאלה: "האם אתה הרב מרדכי אליהו?" והרב השיב לה שאכן זה הוא. הרב הוסיף ושאל במה הוא יוכל לעזור. "נמצא על הקו חייל במוצב, שרוצה לשאול שאלה מבצעית דחופה", השיבה הקשרית. היא הסבירה שלכל מוצב בגדות תעלת סואץ הוקצה פרק זמן של חצי שעה בכל יום להתקשר, ועכשיו הגיעה השעה של המוצב הזה. היא שאלה האם הרב מוכן לקבל את השיחה.

הרב השיב, כמובן, בחיוב ופנה לשמוע את השאלה. החייל פתח את פיו וסיפר לכבוד הרב: "המים במוצב הולכים ואוזלים ויש קצבת מים. לאור המצב, מה עלי לעשות עם מצות נטילת ידיים? האם ליטול פעם אחת בבוקר, או שעלי ליטול בכל פעם שאני אוכל ומתפנה!?"

ענה לו הרב: "הנכם פטורים, אתם מצויים בשעת מלחמה, זהו פיקוח נפש!". המשיך החייל ושאל את הרב: "הכיצד אפשר להימנע מנטילת ידיים? קשה לי מאוד לחשוב על כך. האם אפשר לאכול את הכריך עם מפית? איני רוצה להקל, ברצוני לדעת מהי ההלכה בנדון".

עצתו של הרב היתה, שבבוקר השכם הוא ייטול ידיים פעם אחת ויתנה תנאי, שאינו מסיח את דעתו מכך במשך כל היום כולו. וכתוצאה מתנאי זה הוא לא

יצטרך ליטול ידיים לפני כל ארוחה. לאחר היציאה מהשירותים – ישפשף את ידיו בכל דבר שמנקה ודי לו בכך.

תוך כדי השיחה ההלכתית, התערבה הקשרית שהקשיבה לשיחה ביניהם, היא פנתה לחייל ואמרה לו: "סליחה! אתה אמרת לי שזאת שיחה מבצעית שקשורה למלחמה, אני שומעת שיש פה שיחה רגילה. זו בהחלט לא שיחה מבצעית".

החייל לא התבלבל והשיב לה: "אנחנו מדברים בקודים. זו שיחה שחשובה מאוד להצלחת הלחימה..."

כבוד הרב, שהיה עד לשיחה הזאת, הבין כי החייל עשה מאמצים גדולים על מנת שיוכל להתקשר לשאול שאלה הלכתית זו, ולא היה מסוגל לנתק את השיחה. כשהוא אוהז את השפופרת בידו, הביט הרב כלפי מעלה ואמר: "ריבוננו של עולם! ראה איזה חיילים יש לך, באילו תנאים הם מקפידים במצוות, אפילו במצוות דרבנן. אנא ה' יתברך - הצילם מכל רע!"

הקשרית, ששמעה את הדברים של הרב, התחילה להבין שמדברים פה בקשר ישיר עם הקב"ה, והיא ביקשה מהרב שיברך גם אותה. ואכן הרב נעתר לבקשה, וברך גם את הקשרית שסייעה ליצירת התקשורת הזאת, לחיים טובים ולשלום.

מוחזה הזוי

זמן רב לאחר אירוע מסעיר זה, הזדמן הרב מרדכי אליהו לכינוס שהתקיים בית ספר בעיר ראשון לציון. אחד התלמידים שאל את הרב שאלה בהלכות נטילת ידיים. שאלתו של התלמיד היתה: מה לעשות וכיצד לנהוג כשאין מים בסביבה שמזדמנים אליה? הרב הסביר לו את הדינים הכרוכים בכך: ארבעה מיל לפניים ומיל אחד לאחור, ועד אילו טווחים צריך לחפש מים וכו'. לסיום הצד ההלכתי, הוסיף הרב וסיפר על החייל מאותו מוצב בתעלת סואץ שהתקשר אליו בשעת לילה, ושאל כיצד עליו לנהוג בתנאי מלחמה.

לפתע ניגש אחד המורים, בהתרגשות רבה, כשעיניו דומעות, וסיפר לרב: "אני הוא זה החייל שהיה שם ודיבר איתך מעבר לקו". אחר כך המשיך המורה ותיאר בפני הרב והתלמידים הרבים שנכחו באולם, מה עבר עליהם מרגע סיום שיחת הטלפון ואילך. וכך סיפר אותו מורה: "מייד אחרי שיחת הטלפון, החלה הפגזה כבדה על המוצב. אני הוכיתי בתדהמה כשלנגד עיני התגלה מוחזה מפעים שנראה כאילו הוא הזוי: דמותו של הרב מרדכי אליהו התגלתה בשטח המחנה, וכל פגז שהגיע מהצד המצרי - הוסט הצידה עם היד של הרב... האם זה היה קשור להקפדה על מצות נטילת ידיים?"

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

קלקולים רבים

כמה נואלו הרבה מבני אדם, שטבעם תמיד לדרש מחבריהם, מה דיבר פלוני אודותם, ואפילו אם מידיעת דבר הזה אין נפקא מינה להם על להבא, וכשהם אינם רוצים לגלות להם, מפצירים בהם הרבה, עד שמגלים להם, מה שדבר פלוני אודותם. ויש באלו הדברים ענין גנאי עליהם, ומקבלים את הדבר לאמת גמורה, ועל ידי זה נעשו שונאים גמורים.

והנה אם נבוא למנות את גודל הקלקולין וחשבון הלאוין והעשין שרגיל לעבור, מי שמוטבע במידה המוגנה הזאת, קצרה היריעה מהכילם. ("חפץ חיים")

בסיעתא דשמיא
יצא לאור זמירות שבת קודש
כולל בתוכו פיוטים
ממשפחת צדיקי בית פינטו זיע"א
ניתן להשיג במשרדי המכון
בטל: 02-6433605

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

"בתי" אותיות "תיבה"

בת פרעה; משה לא היה בנך וקראתו בנך, אף את לא את בתי ואני קורא אותך בתי, שנאמר "אלה בני בתי", בת י"ה.

ויש לומר עוד טעם שנקראה בתי, שאותיות "בתי" הוא אותיות "תיבה", על שם התיבה שהיתה בה משה שלקחה בתי והצילה אותו, ומשום שעשתה זה במסירת נפש, שהיתה בת פרעה שגור להרוג כל הזכרים, והיא לא צייתה לגזרת אביה, ואם היה נתוודע לפרעה היה הורג אותה. וגם משום שנעשה נס שנתרבב ידה אמות הרבה כדי שתקח התיבה כמו"ש רש"י, לכן נקראה שמה על שם מעשה זה.

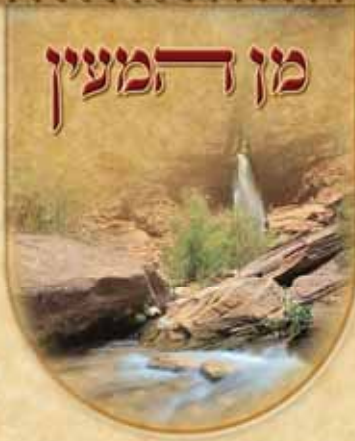
ובאמת צריך להדגיש את גודל הנס, שלא נתוודע לפרעה שילד זה הוא מהילדים שהוא גזר עליהם להשליך להיאור, שהרי נתגדל בביתו, ונקרא שמו "משה - כי מן הכמים משייתהו". הרי שמו מעיד עליו מהיכן הוא בא, ואעפ"כ לא עלה על דעתו מי הוא ומה הוא.

**"ותרד בת פרעה
לרחץ על היאור
ונערתיה הלכת על
יד היאור ותרא את
התבה בתוך הסוף
ותשליח את אמתה**

ותקוזה" (שמות ב.ה).

ואמרו בגמ' (מגילה ג.) ששמה היתה בתי, ודרשו זה מפסוק (דה"י א ד יח) ואשתו היהדיה ילדה את ירד אבי גדר ואת חבר אבי שוכו ואת יקותיאל אבי זנוח ואלה בני בתי בת פרעה. וכל השמות הללו ירד גדר וכו' נדרש שהוא משה רבינו שנולד ליובד שנקראה יהדיה, ונתגדל ע"י בתי עיי"ש בגמ' באריכות. ואמרו חז"ל (ויק"ר א ג) על פסוק זה; ר' יהושע דסכנין בשם ר' לוי, אמר לה הקב"ה לבתי

מן המעיין

דאין לומר שנסתמו, דהא כתיב במחלוקתו של קרח (במדבר טז) "העיני האנשים ההם תנקר". וליכא למימר נמי שהיו מצורעין, דהא כתיב (דברים יא ו) "בקרב כל ישראל". וליכא למימר שנתרפאו במתן תורה, דהא

אמרינן שחזרו למומן במעשה העגל. וליכא למימר דמשום שלא היה להם בנים, אמר "כי מתו", דא"כ היכי א"ל מפני זה "שוב מצרימה", וכי מפני שלא היה להם בנים לא היו נשמעין למלכות להלשינו אל פרעה? אלא ודאי מפני שירדו מנכסיהם ולא היו דבריהם נשמעים.

חיים בפרשה

ממשנתו של רבינו חיים בן עטר זיע"א בעל אור החיים הקדוש

"והיו המים אשר תקח מן היאור והיו לדם ביבשת". (ד. ט)

מאיר עיני ישראל, רש"י ז"ל, נראה בעיניו, כי טעם אומרו "והיו והיו", הוא לומר שלא יהיו לדם עד שיהיו ביבשת. ודברי קדוש חן. ואני מוסיף בו טעם לשבח, כי הוא מטעם עצמו שציוה ה' כי אהרן הוא יכה במטהו ביאור. ואמרו ז"ל (תנחומא וארא יד) כי משה אינו יכול להכות היאור, לצד שהגין בעדו. וכאן ציוה ה' שיקח ממימי היאור והיו לדם, ונתחכם שלא תהיה המכה על ידי משה. לזה אמר 'והיו' - בהויית כל זמן שיהיו בידו, אלא אחר שיהיו ביבשה יהיו דם, ובזה אין לקותם בא ע"י משה.

"של נעליך מעל רגלך" (ג. ה)

פעולת הוצאת המנעל מהרגל, באה לפרקים בלשון "חליצה", ולפרקים בלשון "של".

וביאר זאת מרן רבי חיים קנייבסקי שליט"א, שהחילוק בן "של" לבין "חליצה", ד"חליצה" בידיים היא, ואילו "של" היינו לזרקו בלא ידיים.

וכאן אם יהיה חליצה - אזי יצטרך משה נטילת ידיים לצורך הדיבור עם ה'.

"ולהעלותו מן הארץ ההיא...אל ארץ זבת חלב ודבש". (ג. ח)

שבחה של הארץ כארץ זבת חלב ודבש, אינה עולה בקנה אחד עם דרכי התורה המגונה את רדיפת התאוות והמותרות.

ובכל זאת, מציין רבי טוביה הלוי בספר "חן טוב", התורה חוזרת על עובדה זו בכמה הזדמנויות, לפי שהרדיפה אחר תאוות העוה"ז נאסרו בסעודות הרשות, אך לסעודה של מצוה, ולכבוד שבת קודש - אדרבה מצוה לענג את השבת במיני תענוגים.

ורמז לכך יש בראשי התיבות "זבת חלב ודבש", שעולה במנין כ"א; שהם ח' ימי הפסח, ב' ימים של שבועות, ב' ימי ר"ה, וט' ימי חג הסוכות. וסופי התיבות: "שבת". ונותרו האותיות האמצעיות "בלבד", לומר שלא הותר להתענג אלא בימים אלו בלבד.

"כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך" (ד. יט)

כתב הר"ן במסכת נדרים (דף ז:): "לא מתו ממש כדאמרינן לקמן (דף סד) דמהויו הוו, דכל מקום שנאמר 'נצים' ו'נצבים' אינם אלא דתן ואבירים, ואינהו הוו במחלוקת של קרח. אלא דמפני שהענו אמר 'כי מתו'. דאע"ג דאמרינן התם דארבעה חשובין כמות; עני וסומא ומצורע ומי שאין לו בנים, הכא ודאי מעניות קאמר.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

הגאון הקדוש רבי מצליח מאזוז זצ"ל הי"ד

איש יחיד ומיוחד בדורו היה הגאון הקדוש רבי מצליח מאזוז זצ"ל, בבואה נאמנה לדמויות ההוד של גאוני תוניסיה המעטייה. ענוותן ועדין נפש מחד גיסא, ומאידך גיסא תקיף וחד בעניינים רוחניים, ללא

פשרות וללא ויתורים בענייני התורה ומצוותיה.

איש אמת שלא חת מפני איש. איש העומד בפרץ להעמיד תורה על תלה ולהחזיר עטרת תפארת המסורת ליושנה. גאון עצום שחיבר ספרי שו"ת עמוקים מני ים, והעניק כמה בקומתו.

הגאון רבי מצליח מאזוז זצ"ל ראב"ד תונס, נולד בשנת תרע"ב (1912) באי ג'רבה. הוא למד אצל הרב רחמים חויתה הכהן זצ"ל, ראש אבות בתי הדין בג'רבה.

שקידתו ועמלו בתורה, הפליאו את כל מכריו. בשעות שבהם בני גילו השתובבו שמשחקי נערות, הוא ישב והצטנע בפניתו ועסק בלימוד התורה, דלה פנינים יקרות ואותם חלק עם רבותיו וחכמיו דורו.

במאמר "כללי ההוראה" אותו כתב הגאון רבי חויתה הכהן, על לימוד ההלכה וכתבת תשובות, הוא מספר על תלמידו רבי מצליח, בעילום שמו: "יסוד הכל הוא השקידה וצמצום הזמן, למען הרבות זמן לקרוא ולכתוב.

ואל יקוץ מריבוי הסברות ודברי הפוסקים, אלא ילמד בדברי כולם ויכתוב על דבריהם. תשמע! שאלה ותשובה אחת בדיני קדושין, למדתי בה שלשה חודשים שלמים, וכתבתי בה קונטרס שלם בערך.

רב אחד גדול בבחרותו כבן ט"ז וי"ז שנה כשהיה מתלמד בשו"ת, כתב שאלה ותשובה אחת בחושן משפט 80 דפים, ותשובה אחת 150 דפים. עתה הוא כמעט יחיד בדורו, כותב פסקי דינים נחמדים כאחד מגדולי הפוסקים המפורסמים. כן ירבה וכן יפרוץ".

לאחר נישואיו התפרנס כיתר הרבנים בתוניסיה שלא נמנעו מעולם ממלאכה בנוסף לתורה, על מנת להביא טרף לביתו. כיון שחפץ היה לעשות תורתו עיקר, החליט לעבוד עבודה קלה הדורשת זמן מועט, ולהקדיש ללימוד תורה שעות רבות יותר ביום.

לפיכך, בחר לעסוק בתיווך מסחרי, ובזה צבר לעצמו אחוזי רווח כתוצאה מעסקאות מסחריות שהביא לידי גמר.

מאז היה עובד לפרנסתו שעות ספורות בלבד, מעשר עד אחת בצהריים, ולאחר מכן ישב ללמוד תורה כתשע שעות רצופות. כך נהג במשך שלש שנים עד לשנת התש"ז, בה נתמנה לדיין.

"ביום הראשון לעבודתי כמתווך עסקאות", סיפר לאחר שנים לילדיו בבת צחוק, "נפגשתי עם סוחר שהשליש לידי מאתיים אלף פראנק בשטרות של 5000 לצורך עסקה כלשהיא.

התבלבלתי לגמרי למראה ערימת השטרות הגדולה שבידי, לא ידעתי כמה שטרות הם מאתיים אלף פראנק... חששתי כי אם אתעכב לערוך חשבון, יבין הסוחר כי מדובר באדם שאינו יודע "צורתא-דזוזא".

לכן העמדתי פני מבין, בקי ויודע, ספרתי וראיתי כי יש ארבעים שטרות, נטלתי את הכסף ורק אחר כך ערכת את החשבון..."

כדי לשקם את כלכלתו במהירות, בחודש הראשון לעבודתו, הקדיש את רוב שעות היום לענייני התיווך, ואילו את שעות הלילה היה מקדיש ללימוד תורה. והנה, בסוף החודש מצא כי הרויח ארבעים אלף פראנק!

ישבתי על שולחני גילה את לבו לאחר שנים לילדיו ותלמידיו. המאזן החודשי פרוש מולי, ונדהמתי לראות את סכומי הרווח שהיו פי עשרים מהמשכורת שהייתי מקבל! ואז הרגשתי איך אהבת התורה שהיתה חקוקה בעצמותיי במשך כעשרים וחמש שנים רצופות, נחלשת ומתפוגגת קמעא, ואת מקומה כובשת תאוות הממון!

כאב עצום מילא את ישותי, חשתי כי אם לא אעצור את העגלה עכשיו, היא תחל לצבור תאוה ולנוע במהירות רבה עד כי לא ניתן יהיה כבר לעצור אותה.

מיד קבלתי על עצמי באותם רגעים, לעבוד אך ורק שלש שעות בלבד ביום, מעשר עד אחת, וכל שאר היום יהיה מוקדש ללימוד התורה בלבד.

ביום כ"א בטבת ה'תשל"א, בעת שחזר הרב מתפילת שחרית בבית הכנסת על שם ר' דוד פרץ ז"ל, ברחוב לה פרוטסטאן - הוא נורה מספר פעמים על ידי מחבל ברחוב הסמוך לביתו, ובדרך לבית החולים נפטר מפצעיו. הי"ד.

את שמו הטהור, נושאים בתפארה מוסדות תורה רבים בארץ ובעולם.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

יצאתי מהרכבת היה שם לחץ גדול של אנשים שהתאספו ליד התחנה. ומחמת הדוחק הרב ששרר שם, נעלמה לי המזוודה שבתוכה היו דברי תורה רבים, ודרכון.

"התפללתי לה' בזכות הצדיק זיע"א שסייע לי למצוא את המזודה, וכשחזרתי לאזור של תחנת הרכבת הבחנתי בעליל במזוודה שלי שנשארה מונחת ברחוב. על אף שבמקום זה עוברים כל רגע מאות ואלפי איש, אף אדם לא ראה אותה.

ולא עוד, אלא שאותם אנשים שבאו לקבל את פני ראו לפתע כיצד אני חוזר אליהם כשבידי מזוודה".

הצדיק המקובל רבי משה אהרן פינטו זיע"א, יצא פעם בדרכו ממרוקו לארץ ישראל. במהלך הנסיעה חש לפתע רבי משה אהרן זיע"א, שהמזוודה שלו בה היו מונחים הדרכונים וצרוך הכסף, אינה עמו.

תיכף קרא רבי משה אהרן זיע"א להקדוש ברוך הוא, כי בזכות אביו רבי חיים פינטו זיע"א שלא יקרה למזוודה כלום ושארף אחד לא יגע בה. וכך הוה. הוא חזר לאותו מקום ממנו יצא, ושם נמצאה המזוודה ממש באותו מקום, מבלי שאף אחד יגע בה לרעה.

כעין זה, אירע נס שכזה למו"ר שליט"א, כפי שסיפר לנו: "בדרכי לפרז, כאשר